

Nợ Mẹ Hai Tiếng

Yêu Thương.

MX Thạch Thảo

Yêu Cha, vì Người đã tạo ra tôi

Mến Mẹ, vì người đã chăm sóc và lo lắng cho tôi. Tôi là quả ngọt cuối mùa trong tình yêu giữa Cha và Mẹ, khi lớn lên tôi được Mẹ kể lại rằng Cha tôi đã đột ngột từ trần vì cơn bạo bệnh, khi tôi hãy còn là bào thai trong bụng Mẹ... Từ đó, gánh nặng gia đình oằn vai người góa phụ mới ngoài ba mươi tuổi, một thân, một mình, nuôi nấng và dạy dỗ đàn con thơ 5 đứa....

Mẹ ơi! Con thương Mẹ nhiều lắm, nhưng chẳng giúp ích gì được cho Mẹ cả, một mình Mẹ đã nuôi lớn mấy anh, chị em con, nào là quần áo, sách vở thuốc men, mỗi khi chúng con bị trái gió trở trời. Nhà mình nghèo lắm, nghèo đến nỗi sáng sáng Mẹ chỉ đủ tiền mua cho mấy anh em con một tô cháo đậu đỏ với dưa mắm, nước dứa và một ít muối mè, chúng con chia nhau ăn sáng rồi thì tung tăng cắp sách đến trường, nhà nghèo không mua nổi cái bàn máy may, nên Mẹ phải lợi bộ từ nhà mình đến nhà người chủ tiệm may, để may thuê vá mướn cho người ta, trưa thì Mẹ phải xuống bếp phụ cơm nước, để được ăn trưa ở đó, chiều được chủ trả tiền công may, Mẹ lại cuốc bộ trở về, trên đoạn đường về nhà, Mẹ lại ghé chợ mua thức ăn để nấu buổi cơm chiều cho các con. Có lần con lên ban sởi, ban trở đầy người, Mẹ đã thao thức từng đêm ngồi canh không ngủ, khi con bị sốt cao và lên cơn động kinh, thương con Mẹ đã đưa ngón tay của Mẹ, cho con cắn, Mẹ đau đến nỗi ngón tay rướm máu mà vẫn không rút tay vì

sợ con cắn trúng vào lưỡi, nhưng rồi bệnh con biến chứng, ngày một nặng hơn, ai chỉ thuốc nào cũng mua, thầy thuốc nào cũng tìm đến, nghe người ta đồn rằng ở chợ Đồn (Biên Hòa) có ông thầy Vinh trị bệnh ban khi hay lắm, Mẹ đã bồng bế và quán con vào chiếc khăn dày (sợ thiên hạ nhìn thấy sẽ quở quan không tốt cho bệnh tình của đứa bé), Mẹ đã “đầu đội trời, chân đạp đất, chân mang có một chiếc dép, mà Mẹ nào hay biết, chỉ mong sao cho kịp chuyến xe đò để đưa con đi tìm thầy chữa bệnh cho con và chỉ biết cầu xin Phật Bà Quan Âm bồ tát độ trì cho Mẹ tìm đúng thầy, đúng thuốc và con của Mẹ được tai qua nạn khỏi. Mẹ ơi! Tình yêu thương của Mẹ thật là cao cả, không một thứ tình cảm nào có thể sánh bằng, thật đúng với câu mà người đời thường ca tụng:

– “Trên thế giới có lắm kỳ quan, nhưng kỳ quan tuyệt hảo nhất là trái tim của những bà Mẹ hiền “.

Ban đêm, Mẹ cũng không nghỉ ngơi, lại nhận lãnh thêm hạt sen khô, chặt bỏ vỏ cứng và giao lại phần lõi bên trong cho chủ hầu kiếm thêm thu nhập để nuôi nấng đàn con nheo nhóc. Mấy anh chị của con, ban ngày đi học, tối về phụ Mẹ chặt hạt sen, chỉ riêng con thì ăn chưa no, lo chưa tới, nhiều đêm con kêu đói, Mẹ bước xuống bếp... nhưng thức ăn thì anh em chúng con đã ăn sạch từ buổi cơm chiều, Mẹ lấy cơm nguội, chiên với tép mỡ, cho muối và bột ngọt vào ...thế là gia đình

cùng quây quần bên những chén cơm chiên thanh đạm nhưng đầy sự yêu thương và lo lắng của Mẹ hiền. Có một hôm, mấy người bạn láng giềng rủ Mẹ mua quần áo cũ ở khu dân sinh, rồi mang lên tận Long Khánh, vào tận Xã Cẩm Khê, bán cho những người làm rẫy, đổi lấy gạo, lúc Mẹ về thì trời đã sụp tối, anh Hai ở nhà đi vớt chèm chếp nấu cháo cho mấy anh em ăn đỡ đói, chờ Mẹ đổi gạo mang về. Đi suốt một ngày vất vả, quá cực nhọc, đêm đó Mẹ lên con sốt, đã thế tô cháo mà chúng tôi để dành cho Mẹ, Mẹ vẫn không ăn lại để dành cho con ngày mai ăn sáng.

-Mẹ ơi! Mẹ ăn cháo đi cho hết bệnh Mẹ nhé!

-Mẹ âu yếm nhìn con mỉm cười như thườ nào con còn bé :

-Mẹ no rồi, buổi sáng Mẹ đã mang theo mấy trái chuối luộc và ăn no rồi.

Trời ơi! Còn cảnh nào da diết hơn không? Mẹ ngày càng suy nhược, nhưng không hề than thở với các con, có lúc con thấy Mẹ chao đảo, như muốn ngã...

Tôi quyết tâm tìm hiểu nguyên do vì đâu nên nổi? Sau nhiều ngày năn nỉ mới được cậu, mợ tôi ở gần cho biết sự thể như sau:

_ “Hàng tháng chị Hai đã lén tui bay đi hiến máu ở viện truyền máu (mỗi lần hiến 200cc máu đổi lấy 500\$ để lấy tiền cho con thi Tú Tài”.

Có thật không hở Mẹ? Mạnh bằng Tú Tài đổi với tôi thực sự quan trọng như vậy sao? Đến nổi phải đổi bằng mồ hôi và máu của Mẹ tôi?

Không, trăm lần không, ngàn lần không, con thà bỏ học chứ không thể nhìn Mẹ tiếp tục hy sinh nhiều như vậy. Từ đó, tôi đành dang dở sự học và đó cũng là động cơ duy nhất thúc đẩy tôi vào lính, vừa thực hiện mộng tưởng của mình và cũng đỡ bớt phần nào gánh nặng cho Mẹ tôi .

Ngày con nhập ngũ, Mẹ đã đánh con nát 2 cây chổi lông gà vì Mẹ không muốn con dấn bước vào đời quá sớm sau bao năm đèn sách. Mẹ vừa làm cha, vừa làm Mẹ (ây thế mà tôi cũng gan lì hết 6, 7 năm trong quân ngũ). Lời mẹ dặn dò như còn văng vẳng đâu đây:

_ “Hãy cẩn thận con nhé, chung quanh con toàn là cạm bẫy, lỡ sa ngã là con phải ân hận suốt

đời”.

Mẹ hiền ơi! Lời Mẹ lúc nào cũng là kim chỉ nam soi đường con đi, ngày con thành gia thất, Mẹ đã thực hiện lời nguyện “**cạo đầu xuống tóc**”, Mẹ đã làm tròn lời ước nguyện với Ba. Những ngày tháng sau cùng Mẹ thường hay bị các con đau tim hành hạ và cho đến một ngày Mẹ đã đột quy. Lần ấy Mẹ đã vĩnh viễn rời xa các con và thanh thân theo Ba về cõi trời riêng của hai người.

Mẹ ơi! Dù ước nguyện của Mẹ đã tròn nhưng con vẫn chưa đền đáp được ơn nghĩa sinh thành, chưa nói được với Mẹ lời yêu thương của con với người Mẹ kính yêu. Mãi mãi con vẫn còn:

NỢ MẸ HAI TIẾNG YÊU THƯƠNG.

Thấm thoát mà cũng đã 37 năm trôi qua, kể từ ngày Mẹ tôi mất, lúc ấy bệnh viện im lặng đáng sợ, chỉ còn tiếng nức nở của mấy anh chị em tôi, cái âm thanh ấy với tôi mãi mãi là một hồi ức không bao giờ quên được

_ Mẹ ơi! Mẹ nói đi chợ mua trái cây về đám giỗ Bà Ngoại mà.

Tiếng con trai út của tôi, đưa tôi về thực tại.

_ Ủ, Mẹ đi đây, con có đi với Mẹ không, hay ở nhà phụ với Dì?

_ Để con đi với Mẹ, bàn thờ con đã dọn dẹp xong rồi, chút nữa có anh chị Hai và anh chị Ba về phụ nấu nướng với Dì được rồi .

Trên đường đi, tôi hỏi con:

_ Hôm nay con có mời cô bạn gi đó của con không?

_ Cô bạn nào hở Mẹ ?

_ Cô gì mà mỗi lần gọi điện thoại.. cho gặp anh Thuận đó

_ À! Con nhỏ Thiên Lôi đó hả Mẹ?

_ Trời đất, bạn gái mà sao con gọi là Thiên Lôi?

_ Nó tên là Thiên Nga, nhưng vì nó “chằng” quá nên con gọi là Thiên Lôi. Coi vậy chứ nó làm thơ nghe cũng hay lắm, Mẹ nghe con đọc thơ của nó nè.

Tôi mỉm cười nhìn con loay hoay móc bóp, tôi vừa lái xe, vừa nghe con đọc lá thư tình của nó.

“Anh có biết, anh là tia nắng,

Sóng Thần

*Là dòng sông là ánh sáng của đời em,
Trong dòng đời có bao nhiêu gót bước,
Em là người đến trước nhe anh!*

Mẹ nghe con trả lời thư cho nó nè, Thứ Hai
lên trường, con sẽ đưa cho nó.

*“Nếu có em, trong tình yêu thứ nhất,
Lần thứ hai, anh quyết sẽ hết yêu
Em có biết, em giống như là ma quỷ,
Cứ theo anh, anh đây sợ quá trời,
Xa em nhé! Một đi đùng ngoảnh lại...
Thì anh hứa, sẽ cúng ông địa nài chuối già,”*

Con biết thơ con còn dở nhưng nếu con Thiên
Lôi nó chịu tha cho con là con mừng rồi, hôm
nay con sẽ van vái Ba Ngoại phù hộ cho con mới
được.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, nó đi, đi mãi
có chờ đợi ai ...

Mới đó mà đã 37 năm trôi qua, 37 năm Mẹ
đã rời xa các con và cũng rời xa cái thiên đường
XHCN.

Bây giờ thì tôi cũng đã làm mẹ của 3 đứa con.

Mỗi lần được nghe lại bài hát “Lòng Mẹ”, tôi
không khỏi bồi ngùi, bản nhạc thì dài nhưng tôi
nhớ hoài 2 câu:

“Lòng Mẹ bao la như biển Thái Bình rạt rào
Tình Mẹ thương con như dòng suối hiền ngọt
ngào”

Rồi trí tưởng bồng phiêu bồng, nghĩ đến sự hy
sinh của muôn vạn người phụ nữ Việt Nam, sau
cuộc chiến 1975, các bà Mẹ, bà vợ đã tất bật kiếm
tiền nuôi con, lại còn dành dụm, bới xén để thăm
nuôi chồng từ các trại tù Cộng Sản.

Sau một ngày tiếp đãi bạn bè, khách khứa
trong ngày giỗ thứ 37 của Mẹ tôi, tôi đã thấm mệt,
tôi bước vội vào phòng , khi màn đêm cũng vừa
buông xuống....

Bài viết này như một món quà nho nhỏ dâng
tặng Mẹ hiền kính y

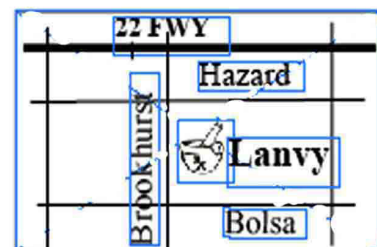
Happy Mother's Day. May/2013.

MX Thạch Thảo

LANVY PHARMACY

14971 Brookhurst St. Suite A
Westminster, CA 92683

Mon - Fri: 10 am - 7 pm
Sat: 10 am - 3 pm
Sun: Closed

Tel: 714-531.2828 fax 714-531.2288